

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **J. R.**, zastoupené JUDr. Vojtěchem Mihalíkem, advokátem se sídlem Brněnská 154/32, 692 01 Mikulov, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. KUZL 7868/2017, sp. zn. KUSP 62027/2014 ÚP-No,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 7. 2014, č. j. OSUUP/0792/11/Ju.

Výrokem I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podle ust. § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a ust. § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu rozhodnuto o umístění stavby „Technologický objekt pro distribuci internetového signálu“ na pozemcích parc. č. 1543/199 (trv. tr. p. – PK 1543/277 a PK 1543/279) v katastrálním území Bystřice pod Lopeníkem, v lokalitě „Troják“, výrokem II. byly stanoveny podmínky pro umístění stavby, výrokem III. bylo podle ust. § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, vydáno stavební povolení na stavbu „Technologický objekt pro distribuci internetového signálu“ na pozemcích parc. č. 1543/199 (trv. tr. p. – PK 1543/277 a PK 1543/279) v katastrálním území Bystřice pod Lopeníkem, výrokem IV. byly stanoveny podmínky pro provedení stavby a výrokem V. bylo rozhodnuto o námitkách.

[2] Napadeným rozhodnutím bylo opětovně rozhodnuto poté, co bylo předcházející rozhodnutí žalovaného o odvolání proti správnímu orgánu prvního stupně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2016, č. j. 29 A 10/2015-65, dostupným na www.nssoud.cz, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nezjistil v postupu stavebního úřadu v průběhu spojeného územního a stavebního řízení nedostatky takové povahy, které by byly důvodem k zásahu do napadeného rozhodnutí. Předně se zabýval posouzením souladu záměru s platným územním plánem. Konstatoval, že jelikož navržený záměr není vyjmenován ve výčtu funkčních využití pro zemědělskou plochu, je nutno předmětný záměr posoudit z hlediska ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Uvedl, že se jedná o stavbu taxativně uvedenou v tomto ustanovení, neboť stavba „technologického objektu pro distribuci internetového signálu“ je s odkazem na ust. § 2 písm. k) bodu 2 stavebního zákona stavbou pro „veřejnou technickou infrastrukturu“. Co se týče souladu umístění stavby s charakterem území, žalovaný uvedl, že předmětný záměr, navržený v zemědělské ploše, svým rozsahem a způsobem využití nepředstavuje nijak významný zásah do této funkční plochy a ani okolní funkční plochy nemůže nijak ovlivňovat. Samotná stavba ani její provoz nebrání zemědělskému užívání okolních pozemků ani rekreačnímu využití okolní krajiny. Při posuzování umístění stavby z hlediska hodnot území a krajiny vycházel žalovaný též ze stanovisek příslušných dotčených orgánů. Žalovaný dále uvedl, že územní plán Bystřice pod Lopeníkem na plochách Z (plochy zemědělské) výslovně nevylučuje stavby technické infrastruktury, a proto lze navrhovanou stavbu s ohledem na ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona na ploše Z umístit.

[4] K námitce žalobkyně týkající se vypouštění zplodin a nutnosti skladovat pohonné hmoty žalovaný uvedl, že předmětem řízení není skladiště ani zásobník pohonných hmot, a že správní orgán prvního stupně se vypořádal se všemi námitkami, které žalobkyně uplatnila. Námitky týkající se skladování pohonných hmot, úniku pohonných hmot a kontaminace půdy a vody žalobkyně neuplatnila, tudíž se jimi stavební úřad nezabýval. Stavební úřad se dostatečně vypořádal i s námitkou týkající se hlučnosti technologického zařízení umístěného ve stavbě. Co se týká namítaného poškození krajinného rázu, žalovaný uvedl, že posouzení, zda umístěním navrhované stavby dojde či nedojde k poškození krajinného rázu, nepatří do kompetence stavebního úřadu, a že orgánem příslušným k provedení takového posouzení je Správa CHKO Bílé Karpaty, která udělila s vydáním územního a stavebního povolení souhlas; kladně se vyjádřilo i Ministerstvo životního prostředí. K námitkám týkajícím se

hlučnosti chladících prvků žalovaný uvedl, že projektová dokumentace stavby byla předložena příslušným dotčeným orgánům – krajské hygienické stanici, odboru životního prostředí a zemědělství Městského úřadu Uherský Brod, přičemž tyto orgány s předloženou projektovou dokumentací souhlasily. Co se týká námitky snížení tržní hodnoty nemovitostí, žalovaný uvedl, že vzhledem k vzdálenosti navržené stavby od chaty žalobkyně a z důvodu existence souvislého porostu, nedojde k takovému zhoršení okolí stavby, které by mělo vliv na tržní hodnoty nemovitostí. K návrhu na vypracování znaleckého posudku žalovaný uvedl, že žalobkyně měla dostatečnou možnost nechat sama znalecký posudek vypracovat a předložit jej na podporu svých tvrzení. Předložené vyjádření realitního makléře není znaleckým posudkem a nelze jej považovat za dostatečný důkaz prokazující snížení tržní hodnoty nemovitosti.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že umístění stavby je v souladu s územním plánem obce Bystřice pod Lopeníkem. Územní plán stanoví, že pozemek, na němž má být stavba umístěna, je plochou zemědělskou, za přípustné využití je považována nezbytná související dopravní a technická infrastruktura a stavby, které zlepší podmínky jejich využití pro účely rekreace a cestovního ruchu. Pod tento výčet však rozhodně nespadá technologický objekt pro distribuci internetového signálu. Bez ohledu na zastavitelnost či nezastavitelnost území je možno zde umisťovat pouze dopravní a technickou infrastrukturu, která však musí být jednak nezbytná, jednak související se zemědělskou činností prováděnou na zemědělských pozemcích. Žalobkyni není známo, jak žalovaný dospěl k závěru, že vysílač internetového signálu je nezbytný a že tento souvisí a je potřeby pro zemědělskou činnost realizovanou na příslušných pozemcích.

[7] Žalobkyně má za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí pokusil reagovat na výtky Krajského soudu v Brně vyjádřené v rozsudku ze dne 24. 11. 2016, č. j. 29 A 10/2015-65, postupoval však v rozporu se zákonem. Pokud žalovaný opětovně odkazoval na ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, pominul, že primárně a zásadně by měl být záměr stavebníka posuzován ve vztahu k územně plánovací dokumentaci. Žalovaný správně uvedl, že nepřípustným využitím území jsou veškeré ostatní činnosti, které nejsou uvedeny jako hlavní a přípustné, dané pravidlo však vyložil nesprávně. Pokud technologický objekt pro internetový signál není možné podřadit pod jakékoliv povolené využití daného území, je podle žalobkyně třeba uplatnit pravidlo, že se jedná o nepřípustné využití území, neboť tento záměr není podřaditelný pod záměr hlavní a přípustný. Došlo tedy k výslovnému vyloučení tohoto využití území ve smyslu ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Podle žalobkyně není možné, aby v tak obecném dokumentu, jako je územní plán, bylo pro konkrétní plochu výslovně stanoveno, že je zde zakázána výstavba technologických objektů pro distribuci internetového signálu, ale je třeba řádné interpretace obecných pravidel. Pokud konkrétní záměr nelze podřadit pod obecně popsané povolované záměry, je s odkazem na zákaz jakýchkoliv jiných činností i tento považovat za nepovolený. Žalobkyně se domnívá, že napadené rozhodnutí nelze opřít o ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

[8] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zcela odkázal na tu část napadeného rozhodnutí, kde se zabýval souladem umístované stavby s územním plánem. Má za to, že posouzení souladu navrženého záměru s platnou územně plánovací dokumentací bylo provedeno dostatečně a přezkoumatelným způsobem při respektování závěrů vyplývajících z rozsudku Krajského soudu v Brně.

[9] Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[10] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobkyně, v níž tato setrvala na své žalobní argumentaci. Zdůraznila, že pokud územní plán na určité ploše povoluje konkrétní činnosti, mezi které stavba požadovaného technologického objektu nespadá, kdy zároveň je uvedeno, že veškeré další činnosti povoleny nejsou, vyplývá z toho jednoznačný závěr, že taková stavba nemůže být na daném území realizována, neboť její provedení by bylo v jednoznačném rozporu s územním plánem. Žalobkyně má za to, že analýza žalovaného o tom, zda stavba svým charakterem odpovídá ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, byla zbytečná, neboť žalovaný měl skončit u posuzování souladu stavby s územním plánem. Ke zkoumání daného pravidla by bylo možné přistoupit toliko podpůrně, vždy je však třeba ctít územní plán. Ustanovení týkající se nezastavěného území by podle názoru žalobkyně mělo být použito jako další regulativ, pokud by územní plán požadovanou stavbu na území povoloval, tak tomu však v daném případě nebylo. Pro dokreslení situace žalobkyně k replice přiložila zápis ze zastupitelstva obce Bystřice pod Lopeníkem, ze kterého má vyplývat postoj zastupitelů obce k provedení dané stavby.

IV. Posouzení věci soudem

[11] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[12] Oproti žalobě podané proti předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2014, č. j. KUZL 71404/2014, sp. zn. KUSP 62027/2014 Úp-No, projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 10/2015, se žalobkyně v nyní podané žalobě svými námitkami omezila pouze na nesoulad požadovaného záměru žadatele s územním plánem obce Bystřice pod Lopeníkem, soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného pouze v tomto rozsahu.

[13] Podle ust. § 90 písm. a) stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Soulad stavby s územně plánovací dokumentací je rozhodující skutečností pro umístování a prostorové uspořádání všech staveb v území. Zaručení ochrany zásadních veřejných zájmů, jež významným způsobem předurčují výsledek územního řízení, představuje zkoumání souladu záměru žadatele se základními regulativy uspořádání území a jeho využití. Soulad s územním plánem je stavební úřad povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[14] Pokud žalobkyně namítala, že navrhovaná stavba nespadá pod výčet přípustných využití podle územního plánu a že nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že vysílač internetového signálu souvisí a je nezbytný pro zemědělskou činnost realizovanou na zemědělských pozemcích, je nutno konstatovat, že tento závěr z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí netvrdil, že navrhovaný záměr spadá pod výčet přípustných využití pro zemědělskou půdu, naopak výslovně konstatoval, že „*navržený záměr není vyjmenován ve výčtu funkčních využití pro zemědělskou plochu, tudíž je nutno posoudit předmětný záměr z hlediska ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona*“. Tuto argumentaci žalobkyně proto soud nepovažuje za relevantní.

[15] Jádrem žalobních námitek spočívalo v tom, že pokud není možné podřadit posuzovaný záměr pod povolené využití území podle územního plánu, je třeba uplatnit pravidlo, že se jedná o nepřípustné využití území, a proto není možné stavbu na daném území realizovat.

[16] Z veřejně dostupného územního plánu Bystřice pod Lopeníkem (po nabytí účinnosti změny č. 1), jehož vybrané části jsou součástí správního spisu, vyplývá, že pozemek, na němž má být navrhovaná stavba umístěna, se nachází v plochách zemědělských „Z“. V takto označených plochách územní plán umožňuje jako hlavní využití zemědělskou půdu a jako přípustné využití: „*plochy zemědělské zahrnující zemědělské pozemky tříděné podle druhů, včetně polních cest, rozptýlené zeleně, mezí, teras a terénních úprav*“; „*nezbytná související dopravní a technickou infrastrukturu (včetně cyklotras)*“; „*protierozní opatření*“; „*z technických opatření a staveb, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu: chodníky pro pěší, cyklistické trasy, odpočívadla, prvky drobné architektury, informační tabule a zařízení*“. Jako nepřípustné využití pak územní plán uvádí: „*všechny ostatní činnosti, které nejsou uvedeny jako hlavní a přípustné*“; „*všechna opatření a stavby, která by zhoršila erozní ohroženost území a odtokové poměry*“; „*stavby, zařízení a jiná opatření, která nejsou v souladu s charakterem plochy a mohly by negativně ovlivnit využívání plochy, zejména: pro vodní hospodářství, pro lesnictví, pro těžbu nerostů*“.

[17] Jak již bylo uvedeno v rozsudku zdejšího soudu ze dne ze dne 24. 11. 2016, č. j. 29 A 10/2015-65, jehož právním názorem byly správní orgány v tomto řízení vázány, podle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem „*umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje*“.

[18] Z citovaného ustanovení vyplývá, že v nezastavěném území lze, v souladu s jeho charakterem, umísťovat zde taxativně uvedené stavby, zařízení a jiná opatření s tím, že územně plánovací dokumentace nesmí jejich umístění výslovně vylučovat. K umístění stavby do nezastavěného území tak musí být, kromě toho, že musí jít o stavbu, zařízení či jiné opatření zde uvedené, splněny dvě podmínky – umístění stavby musí být v souladu s charakterem nezastavěného území, a územně plánovací dokumentace nesmí umístění této

stavby výslovně vylučovat. Co se týká charakteru nezastavěného území, resp. kritérií posuzování souladu umísťovaných staveb, zařízení a jiných opatření s charakterem nezastavěného území, tyto nejsou blíže specifikovány. Jak však uvádí komentářová literatura k tomuto ustanovení stavebního zákona (Machata, P. [§ 18 stavebního zákona] In: Macháčková, J. a kol. Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013), „[z] hlediska územního plánování je charakter území dán nikoli pouze, ale především skladbou funkčních ploch. V důsledku uplatnění výjimky z ochrany nezastavěného území podle § 18 odst. 5 stavebního zákona by v území neměly začít dominovat plochy, které v něm dosud nedominovaly. Dominanci lze přitom chápat jako takovou změnu v území, která významem nebo rozsahem podstatně ovlivňuje okolní funkční plochy. Požadovaný charakter je rámcově vyjádřen cíli a úkoly územního plánování (předpoklady udržitelného rozvoje území, komplexní pojetí rozvoje, obecně prospěšný soulad veřejných a soukromých zájmů, koordinace změn v území, ochrana a rozvoj hodnot území a krajiny...). Nesoulad s cíli a úkoly územního plánování vyvolaný umístěním staveb, zařízení nebo jiných opatření v nezastavěném území by bylo možno chápat jako nesoulad s charakterem nezastavěného území. Důraz na zachování charakteru nezastavěného území je třeba chápat jako požadavek na minimalizaci negativních vlivů umísťování staveb, zařízení nebo jiných opatření na nezastavěné území s tím, že je vždy třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem případu.“

[19] Soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí řídil právním názorem zdejšího soudu, když se na rozdíl od svého předchozího rozhodnutí zabýval nejen tím, zda se jedná o stavbu, zařízení či jiné opatření uvedené v ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona [s poukazem na ust. § 2 odst. 1 písm. k) bodu 2 stavebního zákona konstatoval, že navržený technologický objekt lze jako komunikační vedení veřejné komunikační sítě podřadit pod veřejnou technickou infrastrukturu ve smyslu ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona], ale rovněž zkoumal, zda je navrhovaná stavba v souladu s charakterem nezastavěného území (třetí a čtvrtý odstavce na str. 8 napadeného rozhodnutí) a zda územně plánovací dokumentace umístění navrhované stavby výslovně nevylučuje (druhý odstatec na str. 9 napadeného rozhodnutí).

[20] Se žalobkyní se soud ztotožnil v tom, že posuzovaný záměr (stavba technologického objektu pro distribuci internetového signálu) nelze podřadit pod hlavní či přípustné využití zemědělských ploch, nesouhlasí však s názorem, že tím došlo k výslovnému vyloučení tohoto využití ve smyslu ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Naopak má stejně jako žalovaný za to, že územní plán Bystřice pod Lopeníkem ve znění změny č. 1 stavby technické infrastruktury výslovně nevylučuje.

[21] Územní plán Bystřice pod Lopeníkem výslovně vylučuje, tj. jako nepřípustné využití zemědělských ploch považuje (jak již bylo uvedeno a citováno výše):

- všechny ostatní činnosti, které nejsou uvedeny jako hlavní a přípustné
- všechna opatření a stavby, která by zhoršila erozní ohroženost území a odtokové poměry
- stavby, zařízení a jiná opatření, která nejsou v souladu s charakterem plochy a mohly by negativně ovlivnit využívání plochy, zejména pro vodní hospodářství, pro lesnictví a pro těžbu nerostů.

[22] Pokud žalobkyně dovodila, že s odkazem na zákaz jakýchkoli jiných činností než těch, které jsou uvedeny jako hlavní a přípustné, je nutno všechny ostatní záměry považovat za

nedovolené, takový závěr učinit nelze. Na rozdíl od územního plánu Bystřice pod Lopeníkem ve znění před změnou č. 1, který jako nepřipustné využití zemědělských ploch uváděl „*všechny ostatní činnosti, zařízení a stavby*“, které nesouvisí s hlavním a přípustným využitím a „*všechny činnosti, zařízení a stavby*“, jejichž negativní účinky na ŽP překračují limity stanovené příslušnými předpisy nad přípustnou míru, aktuální územní plán rozlišuje na jedné straně „*činnosti*“ a na druhé straně „*stavby, zařízení a jiná opatření*“, resp. „*opatření a stavby*“. Zatímco v případě „*činnosti*“ za nepřipustné označuje všechny, které nejsou uvedeny jako hlavní a přípustné, v případě „*staveb, zařízení a jiných opatření*“ pak jen ty, které nejsou v souladu s charakterem plochy a mohly by negativně ovlivnit využívání plochy (zejména pro vodní hospodářství, pro lesnictví a pro těžbu nerostů), v případě „*opatření a staveb*“ navíc všechny ty, které by zhoršily erozní ohroženost území a odtokové poměry. Z formulace „*stavby, zařízení a jiná opatření, která nejsou v souladu s charakterem plochy a mohly by negativně ovlivnit využívání plochy, zejména pro vodní hospodářství, pro lesnictví a pro těžbu nerostů*“ je přitom zřejmé, že takto územní plán reagoval právě na ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, když výslovně vyloučil ty stavby, zařízení a jiná opatření, které nejsou v souladu s charakterem plochy a které by mohly negativně ovlivnit využívání plochy, zejména pro vodní hospodářství, pro lesnictví a pro těžbu nerostů.

[23] V daném případě byla předmětem řízení stavba technické infrastruktury, z hlediska nepřipustnosti využití plochy bylo tedy rozhodující, zda posuzovaný záměr spadá mezi nepovolené „*stavby*“ podle druhé či třetí odrážky. Stavbu však není možné považovat za „*činnost*“ ve smyslu odrážky první. Neobstojí tak argumentace žalobkyně, že posuzovaný záměr není možné realizovat pro rozpor s územním plánem, jelikož se jedná o jinou činnost, než které jsou uvedeny jako hlavní a přípustné.

[24] Z aktuálního územního plánu obce Bystřice pod Lopeníkem nevyplývá, že by výslovně vylučoval všechny stavby technické infrastruktury, ale jen ty stavby, které by zhoršily erozní ohroženost území a odtokové poměry, nebo stavby, které nejsou v souladu s charakterem území a mohly by negativně ovlivnit využívání plochy. V průběhu řízení nic nenavštědčovalo tomu, a žalobkyně ani v žalobě nenamítala, že by navrhovaná stavba technologického objektu pro distribuci internetového signálu zhoršovala erozní ohroženost území a odtokové poměry. K souladu stavby s charakterem plochy se žalovaný relativně obsáhle vyjádřil na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že předmětný záměr svým rozsahem a způsobem využití nepředstavuje nijak významný zásah do zemědělské plochy a ani okolní funkční plochy nemůže nijak ovlivňovat. Samotná stavba ani její provoz nebrání zemědělskému užívání okolních pozemků ani rekreačnímu využití okolní krajiny. Lze tedy konstatovat, že se nejedná o stavbu, která není v souladu s charakterem území a která by mohla negativně ovlivnit využívání plochy.

[25] Z uvedených důvodů dospěl soud stejně jako žalovaný k závěru, že územní plán daný typ navrhované stavby výslovně nevylučuje, a proto bylo možné stavbu technologického objektu pro distribuci internetového signálu na ploše Z (zemědělská půda) s ohledem na ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona umístit a povolit.

[26] Pokud žalobkyně namítala, že ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona lze použít pouze jako další regulativ v případě, pokud územní plán stavbu na území povoluje, ani s touto námitkou se soud neztotožnil. Ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona lze aplikovat na všechny

případy, kdy územní plán umístění zde taxativně vyjmenovaných staveb výslovně nevylučuje, nikoli jen na případy, kdy umístění těchto staveb územní plán výslovně povoluje. Při opačném výkladu by totiž poslední věta ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona neměla žádné opodstatnění, jelikož nutnost souladu stavby s územně plánovací dokumentací vyplývá již z ust. § 90 písm. a) stavebního zákona.

[27] Co se týče odkazu žalobkyně na zápis ze zasedání zastupitelstva obce Bystřice pod Lopeníkem, soudu není zřejmé, na podporu čeho konkrétně žalobkyně tento zápis doložila, proto se jím blíže nezabýval a rovněž jej neprováděl jako důkaz, neboť by nemohl přinést nové a relevantní poznatky jdoucí nad rámec rozhodných skutečností vyplývajících z napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu. Soud pak pro úplnost dodává, že o věci rozhodl (v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.) bez jednání, byť žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 8. 6. 2017 zmínila jako důkaz právě zmíněný zápis ze zasedání zastupitelstva obce Bystřice pod Lopeníkem; žalobkyně totiž implicitně vyjádřila s rozhodnutím věci bez jednání. Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, publikované pod č. 3380/2016 Sb. NSS, dle něhož „[n]avrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“

V. Závěr a náklady řízení

[28] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. října 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu